

ВЛАДИМИР Б. ПЕРИЋ

ХЕКСАГОН

Светињи

САЋЕ

Из центра, у шест сунчаних зрака, медно нас светло
враћа у дан, кад били смо деца, бебе, фетуси;
јаја се полажу тајно, тихо се бубри, расте –
чека се двадесет први, дан новог рођења
да у летњој сенци мирисног храста оду певамо.
Шест је ногу, шест страница, шест ивица.

Кошница је Дом, колиба; кошница је, кућа, Светиња
заједница наша, млеч и врлина, у коју свечано
ходом ступамо чврстим.
Ту зачет, чедан, прикључен, љубављу прожет, загрљен,
подстакнут реч сам да дам и музику скројим. Ројењем
времим скидамо иње с леденог доба. Корачамо.

ЋЕЛИЈА

Онда се лагано слегла прашина... у очима сјај
се гаси: у крњим осмицама пчеле излазе, излећу –
на уста слећу, ал' говора нема: одговора нема.
Тихо је: пустињска мимоза зове: себи се врати,
успори... охлади... – у ћелији расти: сâм, баш сâм,
подземно, тајно, хтонски: спреман на повратак буди.

У прозирно белом свету, на температури људског тела
у својој станици чекаш... Страх те да заспиш и постанеш
бесловесан, бешчастан, нечувствен, нељубезан, прелестан,
обузет, острашћен, фиксиран. У суседној ћелији брат је –
с копреном на очима, тих, нечујан: „Чујеш ли ме?“
„Тешко ли је?“ (...) У шестостраној призми песак откуцава...

ЛАРВА

Иако ти одзвања мелодије хук: ракије ватра
и вина драж; У теби је мук; свијен си, слаб;
гладан си; зависиш; чекаш. Тесни су зидови, у тригон
спојени. Ветар ти, с крила, доноси капи млеча –
а ти ту наду пијеш жедан росе, знања,
светла... Млеко и пелуд из главе те хране, хладе.

Брат постаје мајка, син расте у Оца.
Матица доји: тихо бруји уснама својим.
Зима је... зрење траје; покрети лаки, брзи
покрети рески, преки. Мед те гради:
пишеш, шаљеш, слушаш, цениш, ништиш – пишеш
опет... сабираш се: предиво лучиш, успораваш...

УСПОРАВАЊЕ

Тајна Ти веза даје снагу; тајна веза
успорава. Шириш се – тесно постаје. Топло је.
Уздужним растом глава дотиче загушљив восак.
Храна је пресахла – ишчекујеш. Мокра Те крила жуљају.
Чељустима брујиш нестрпљив да родиш се из сузе Сунца.
Обузима Те жеља да радиш, марљив да дајеш се.

Мирно је: део си саћа. Сад ће Те загрлити, водити;
препустићеш се јер ово је Ноћ за Тебе. Мед Ти у утроби
у остацима кључа но хлади и стишава нарастајућу глад.
Станице су уређене, предвиђеног кретања линије су јасне.
Блажено си ушушкан. Заштићен. Виспрено сконцентрисан.
Ослушкујеш.
Предивно се мисли ткају. Предиво у устима чека.

ЧАУРА

Први пут устима дотичем врх трупа.
Жлезда лучи: чауру навлачим – кошуљу свлачим.
Старо усахњује тело – ново, светло се ствара.
Симболи ми омотач предуг; у њих се уплићем чврсто.
Изувам, заврћем, поврћем слојеве – лутка сам.
Тамни ми излазак Сунца – из беле у црну израстам.

Дрхтим, но речи су ближњег панацеја, благоутробије, мед.
Доћи ће отклопљење, отопљење, очишћење, откривење.
Из отвора хитинских лопатица израстају ми крила.
Чека ме Рад: алат, грумен, камен, лед.
У хаосу будућних односа лет је нејасан, мрк.
Тескоба гребе. Покрет је глув, нем је. Мук.

ПРЕОБРАЖЕЊЕ

Књигама си утихнуо прапорце. У крв ми снагу улио.
Припремио вилице довољно јаке, оштре да буду.
Мноштво крила сад даје снагу оргуљском меху.
Бучно је хујање, жуборење: горење, земно треперење –
из груди се кида: „Помилиуй Брата моего духовнаго!”
У спреси је све: благост и јед, жаока и мед.

Дах топи, нагриза восак. Копрена пада.
Чаура спада. Кошницу обасјава таворски сјај.
Из стиха, истиха, ћутање, мировање, тиховање нам
у слубљење душа прераста, у росни стапа загрљај.
Нова је биљка никла: у ланац корење сплела:
из храста, на светлости пут, излеће млада пчела.